

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

Krahvi võlglane

Elizabeth Rolls

Tema süütuse hind...

Elizabeth Rolls
In Debt to the Earl
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Elizabeth Rolls
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09316116
ISBN 978-9949-25-974-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Autori märkus

Romaani süžee leiab aset veidi varasemal ajal kui enamik minu lugusid – 1802. aastal. Mõni aasta tagasi kirjutasin lühijutu nimega „The Funeral“, mis nõudis mitmesugustel põhjustel vanema ajaperioodi kasutamist. Sellest kujuneski Jamesi ja Lucy loo algus. Möödamattes pillatud märkus Lucy isa hasartmänguvõlgade kohta andis alust selle raamatu kirjutamiseks. Loodetavasti naudite seda sama palju, kui mina nautisin nendega põhjalikumalt tutvumist.

Lugejaile, kes on kursis 18. sajandi lõpu ja 19. sajandi algusega, on Jamesi ristiisa Charles James Foxi nimi ehk tuttav. Päriselus aset leidnud Foxi armusuhe kurtisaan Elizabeth Armisteadiga on üks maailma suurimaid armastuslugusid ning ma punusin nad suurima heameelega oma raamatusse.

Sharonile

Meid liidab ühine sünnipäev ja armastus teejoomise vastu. Sina jagad minuga oma tütreid ja me oleme lugematu arv kordi koos jalgpalliväljakute ääres seisnud, et teineteise lapsi ergutada. See siin on pühendatud sulle.

Ellugu

Märts 1802

„*C*agan võtaks, Paget!“ Cambourne'i lord James põrnitses oma noore nõo Nick Remingtoni läbipekstud, teadvusetut nägu. „Mis kurat siin juhtus? Kas arst on ta üle vaadanud?“

Nicki meesteener Paget noogutas. „Jah, härra. Lasin viivitamatult arsti kutsuda. Ta lahkus äsja.“

„Ning?“

Paget tõmbas oma noorele peremehele teki korralikult peale. „Tal on lihtsalt verevalumid, murtud roie ja peapõrutus.“

„Lihtsalt?“ ei suutnud James teenri rahustavat tooni uskuda. „Jumala eest, Paget! Sa suhtud juhtunusse väga rahulikult! Kas see on tema puhul tavapärane?“

„Ei!“ Paget kiikas Nicki poole, kes niheles rahutult, ja tasan-
das häält. „Kas läheksime elutuppa, härra? Doktor Greaves käs-
kis tal magada...“

„James?“ kostis nõrk sosin. „Oled see sina?“

Sinised silmad, millest üht ümbritses tohutu sinikas, olid ava-
tud, ent nende pilk hägune. Võrreldes marrastuste ja sinikatega
oli lamaja nägu peaaegu niisama valge kui padi.

„Jah,“ vastas James. „Mille kuradiga sa oled tegelnud, idiot?“
Tema hääles kõlas kergendustunne.

„Idiootsustega,“ poetas Nick lõhkiste huulte vahelt. „Kas Pa-
get kutsus sind?“

„Muidugi ma tegin seda, peremees Nick,“ kostis Paget. „Teile
tungiti kallale!“

„Mida?“ James oli arvanud, et noormees on sõpradega ägedalt tülili läinud. „Tungiti kallale?“

Nicki pilk peatus Pagetil. „Ära ütle, et kutsusid ka ema ja isa. Palun.“

„Ei, härra,“ lausus Paget trööstivalt. „Ainult armulise härra.“

„Jumal tänatud.“ Nick üritas istuli tõusta, nii et voodipesu vajus alla ja paljastas tema alasti keha, mispeale ta vajus uuesti selili ja pomises vandesõnu.

Jamesi silmad läksid suureks ja ta vandus metsikult. Nicki keha oli verevalumitega kaetud.

„Väliselt on ilmselt sama halb kui tunnegi?“ Nick muigas hädiselt.

„Püsi sel neetud padjal!“ käskis James ja pani käe hellalt nõo õlale. „Sa aru, miks sa ei taha vanematega kohtuda, aga kui sa ei soovi, et nad siia kutsun, siis kuulad minu sõna.“

„Kiusupunn,“ pomises Nick muiates.

„Kindel see,“ nentis James. „Kes sulle pekka andis? Nii see paistab – tahtliku ja jõhkra peksmisena.“

Nick krimpsutas nägu. „Kas mainisin, et olen idiot?“

„Jah,“ kinnitas James. „See info ei olnud vajalik, kuid sa tõepoolest mainisid seda. Jätka.“

„Noh, ma kaotasin veidi raha.“

„Kui palju on veidi?“ tahtis James teada.

„Ee... üksjagu. Tonn.“

James neelas alla paar krõbedat märkust. Polnud kahtlustki, et Nickil mõlkusid need niikuinii meelel. „Tonn.“ Tema hääles kõlas viisakas huvi. „Sa kaotasid tuhande... milles? Kaardimängus? Täringumängus? Hobuste võiduajamisel?“

„Kaardimängus,“ tunnistas Nick. „Asi on selles, et...“

„Sul polnud maksmiseks raha.“ James ei suutnud sarkasmi varjata. Nicki terve aasta taskuraha polnud ka nii suur.

„Ei.“ Nicki hääli oli väsinud ja silmad kinni. James heitis pilgu Pagetile, kes osutas uksele. Üldiselt oli James päri. Nick oli väljas-

pool ohtu ja loo kuulamisega polnud kiiret. Kuid Nick avas uuesti silmad.

„Mul polnud maksmiseks raha ja ta müüs mu võla edasi.“

„Kes?“

„Üks Hensleigh'-nimeline tüüp. Kapten Hensleigh,“ kostis Nick.

„Pole kuulnudki,“ ütles James. Ent kapten Hensleigh kuuleb temast peatselt. „Mere- või maavägi?“

„Mida?“

„Mis sorti kapten ta on?“

Nick krimpsutas nägu. „Aa. Kaardimängukapten, nagu näha.“

Kaardimängukapten. Kena lugu küll. Nick oli esimest korda linnas, oli kaotanud rohkem raha, kui oli suuteline professionaalsele kaardimängupetturile maksma, ja oli saanud peksta ka veel.

James kiikas Pageti suunas. „Kas kohvi on?“

„Röstisin ja jahvatasin ennist ube,“ teatas Paget. „Aga härra Nick jäi magama. Mul ei lähe kaua.“

„Tänan,“ lausus James.

„Vabandust,“ pomises Nick. „Oleksin pidanud ise pakkuma.“

James turtsatas. „Tuleb lihtsalt oletada, et su kombed on sama kehvad kui mõistus.“

„Too kohvi, Paget,“ ütles Nick. „Ole hea mees.“

„Jah, härra.“

James pöördus uuesti Nicki poole. „Kas on oht, et peksjad tulevad tagasi? Kus see juhtus?“

„Fleet Streeti kõrval, Strandile lähisel.“

„Jumala eest, mis sind sinna viis?“ pörutas James nõudlikult.

„Läksin Hensleigh'd otsima,“ vastas Nick. „Ta andis mulle nädala aega ja see polnud veel läbi.“ Ta vahtis Jamesiga tõtt. „Ma polnud võimeline maksma. Teadsin seda ja kavatsesin aega juurde küsida.“

„Mida? Ja tagasiteel Strandile tegid vahepeatuse St. Clement Danesi kirikus, et paluda ime sündimist?“ küsis James.

Nick punastas. „Ei, mõtlesin sinu juurde tulla ja... nõu küsida. Aga ma ei leidnud Hensleigh'd ja tagasiteel põrkasin kallalitungijatega kokku.“

„Minu nõuanne oleks olnud algusest peale mängupõrgutest eemale hoida,“ sõnas James. „Aga mis tehtud, see tehtud. Mille kuradi pärast sa pooleli ei jätnud ning ennast nii sügavale sisse määsisid?“ Aegumatu küsimus.

Ta jälgis, kuidas Nick neelatas. „Ma... ma arvasin, et suudan kõik tagasi võita. Vaata... alguses ma võitsingi. Üpris palju. Ja siis...“

„Ja siis kaotasid natuke. Mitte palju, vaid natuke,“ nipsas James. Tuttav lugu.

„Just,“ kinnitas Nick. „Ja võitsin selle üsna kiiresti tagasi, aga siis...“

„Siis hakkasid suuremalt kaotama,“ lõpetas James lause. „Kas sa ise pole elu jooksul piisavalt tüssanud, et teada, millal sind tüssatakse?“

„Ilmselt mitte.“ Nick näperdas voodipesu. „Mida ma nüüd teen? Ma ei suuda võlga tasuda, ja kui suudaksingi, siis ei jätkuks mul raha peavarju ega söögi jaoks või...“

„Täpselt,“ torkas James vahele. „Kas nautisid seda?“

„Mida?“

„Kaarte. Mängimist. Erutust.“ James tahtis olla kindel, et ei raiska lihtsalt raha. Ta aitab esimesel korral Nicki hädast välja, aga kui poiss on paadunud mängur, siis on parem seda teada. Nimelt on Nicki isa William tema pärija ja Nick on järjekorras järgmine.

„Aa.“ Nick krimpsutas nägu. „Ei, mitte eriti.“

„Kas tõesti?“ Kas poiss andis lihtsalt vastuse, mida arvas oma nõbu ootavat?

„Noh, aga võita oli tore,“ möönis Nick.

„Võita on alati tore,“ nentis James.

„Jah, aga näiteks takistuste ületamine on lõbusam,“ jätkas Nick. „Isegi kui ma ei võida, naudin protsessi.“

„Ja hasartmängudega on teisiti?“

Nick noogutas ja krimpsutas nägu. „Jah, mul oli enamiku ajast süda paha.“

James tundis suurt kergendustulva. „Tule mulle suvel külla, siis läheme võiduajamisele. Mul on isane varss, keda võid minu eest proovida. Minu keharaskust ei kannataks ta välja.“

„Kui isa mind veel rihma otsast üldse lahti laseb,“ kostis Nick. „Pean talle kirjutama, rääkima, mida olen teinud ja...“

„Klaarin selle asja ise ära,“ lubas James. „Pole mõtet sinu vanemaid endast välja viia.“ William ja Susan olid head inimesed, kuid poiss saaks kõva koosa, ja pealegi sai ta arvatavasti juba õppetunni kätte. Karmil viisil küll, kuid asi seegi. Paljud ei õpi isegi vigadest. Peale selle polnud Williamil vahendeid nii suure võla klaarimiseks, Jamesil aga oli.

„Mida? *Ei!*“ Seekord tõusis Nick istuli ja valu pani ta kurja vanduma. „Pagan võtaks, James!“ jätkas ta, kui James oli aidanud tal patjade najale istuda. „Ma soovisin nõuandeid, mitte sinu raha!“

„Kui see poleks nii, siis ei saaks sa midagi,“ teatas James. „Kuule, sa ei ole esimene nooruk, kes on ennast Londonis lolliks teinud, ja...“ – ta krimpsutas mälestuse peale nägu – „...ilmselt ka mina mitte.“

„*Sina?*“ küsis Nick uskmatul toonil, justkui pidanuks tõenäolisemaks, et Püha Pauluse katedraal end vundamendi küljest lahti kisub ja kanajalgadel minema tatsab.

James tuletas endale meelde, et noor sugulane on kõigest üheksateistkümneaastane. „Minagi ei sündinud väärika ja auväärsena,“ tunnistas ta. Kaugel sellest.

Nick punastas juuksejuurteni. „Ma ei mõelnud *sed*! Ei tundu lihtsalt usutav, et sina võisid midagi nii rumalat teha.“

James oli käitunud veelgi rumalamalt. „Usu või ära usu, aga sa ei ole ainuke idioot maamunal,“ kinnitas ta. „Aga see ei puutu asjasse. Põhiline on fakt, et üks naine tasus mu võla ja keeldus hiljem raha tagasi küsimast.“

Nick vahtis ammuli sui. „*Naine? Kes?*“

James kõhatas kurgu puhtaks. „Pidasin silmas seda, et klaarin selle jama ise ära. Suhtu sellesse kui vana heateo lunastamisse.“ Ta oli üpris kindel, et Elizabeth suhtub sellesse samamoodi.

„Nüüd tunnen end nii idioodi kui ka limukana,“ pomises Nick. „Ma maksan sulle tagasi, tahad seda või mitte.“

„Hästi,“ oli James päri ega hakanud idioodist poisile selgeks tegema, et rahal pole tähtsust. Ja kui Nicki silmis oligi, siis seda parem. „Aga nüüd ütle, kellele ja kus ma pean maksma. Samuti võid öelda, kust leian kapten Hensleigh.“

Nick hingas pahinal välja. „Seda ma ei tea, aga Cockpit on kergesti leitav.“

„Cockpit? Kas see ongi mängupõrgu?“ küsis James.

Nick noogutas. „Jah, see asub vanas keldris. Seal peeti vist kunagi kukevõitlusi. Ta vedab enamiku õhtuid seal.“ Nick kortsutas kulmu. „Aga sa ei vaja teda. Võla ostis üks Kilby-nimeline tüüp. Seda mainis üks tema jõmmidest, kuid rahaga paluti Maid & Magpie kõrtsi pöörduda.“

Paget naasis kohviga ja James vajus veidikeseks ajaks mõttesse. Ta istus voodi kõrvale toolile ja rüüpas kohvi. Kõigepealt tuli võlg tagastada. Enne kui Nick tolle Kilby käsilastelt uuesti peksa saab. Ja pärast seda...

Jamesi lõug tõmbus krampi. Pärast seda asub ta *kapten* Hensleigh'd jahtima.

„James?“

Kõnetatu vaatas Nicki poole. „Mh?“

„Sa ei plaani ometi midagi rumalat, ega?“

„Ei,“ luiskas James muretult. „Mõtlesin parajasti, et su vane-mad tulevad varsti linna.“ Ta ei teinud Nicki oigest väljagi. „Võid paariks nädalaks minu juurde Chiswicki kolida, kuni roie paraneb ja sa näed juba inimese moodi välja.“

Nick muigas hädiselt. „Või veel. Kas sa ei arva, et ema tuleb nagu muuseas külaskäigule? Chiswick ei ole linnast väga kaugel.“